

SEZİN ZEYNEP BİLGİÇ

Gaziosmanpaşa Havuzbaşı
Atilla Baykay Ortaokulu

Ortaokullar Arası Yarışma Birincisi

BİR KÖPEĞİN HİKÂYESİ

Bugün artık çok da yorgun değildi. Soğuk ameliyathanede, yeşil giysili insanlar, duran kalbinin tekrar atması için göğsüne tüm gücüyle bastırıyorlardı. Monitörde beliren her bir yaşam çizgisi, geçmişini gözlerinin önüne seriyordu sanki. İnsanların hükmettiği dünyayı keşfetmişti.

Bir zamanlar yaşlı ve yalnız bir kadınla beraber yaşayan bir köpek vardı. Sımsıcak evinde pencereden, yağan dondurucu beyaz pamukları izlemek her ikisi için de mutluluk vericiydi. Sahibi onunla ilgilenir ve neredeyse tüm zamanını onunla birlikte geçirirdi. Sevgiyi ilk defa o evde mi öğrenmişti, yoksa zaten bu duygu onun genlerinin derinliklerinde mi gizliydi bilinmez ama, sevmek konusunda asla yalan söylemezdi. Sahibinden başka hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Ta ki yaşlı kadın ansızın ölene kadar...

O günden itibaren, pencereden gördüğü insanlarla dolu dünya, ayaklarının altındaydı. Kendini sokaklarda buldu. Artık bir evi yoktu. Birkaç gün boyunca, gücü yettiğinde sokaklarda sahibini aradı. Fakat hiçbir yerde bulamadı. Ölüm konusunda bir fikri yoktu. Kendisinin artık neden evi olmadığını, insanların da dışarıda aslında neyi aradığını hiçbir zaman anlayamadı. Buna rağmen zaman geçti ve her canlı gibi yaşamak için, yeni hayatına adapte olma güdüsüyle hayatta kaldı. Gününün tamamını sadece yemek bulmak için geçirdi. Etrafından geçen insanlar onu görmüyordu. Hiçbiri onun acıktığını bilmiyordu. Bu yüzden hayatta kalmak için sokaklardan, çöplerden bulabildiği kadar yenilebilir şeylerle ayakta durabilmeyi kısa sürede öğrenmişti. Birkaç ay içinde oldukça zayıflamıştı. Bir zamanlar sıcaık evinde, pencereden izlemeyi çok sevdiği kar tanelerinin bu kadar soğuk olabileceğini de öğrenmişti sokaklarda. Soğuktan korunmak için ken-

dine güvenli yerler bulmak zorundaydı. Sahibinin onda bıraktığı “insan” izlenimlerine bağılı olsa gerek, bazen bazı insanlardan bir şeyler beklerdi. Yaklaştıkça ondan kaçanları asla anlayamadı, kaçanlar da onun ne istediğini.

Kış mevsiminin keskin soğuşunun her yerde kendini hissettirdiği bir gece, kendini bir otobüs terminalinde buldu. Soğuktan korunmak için, insan yığınının dışarıdan görülebildiği camdan duvarların ardına geçemiyordu. İnsanların kural koyduğu bir dünyaydı burası. Bir köşede kıvrılıp uyuklarken, bir yandan da ritmik şekilde titriyordu. Gün içinde yorgun düşmüş ve üşümüştü. Etrafından geçen hiç kimse varlığını fark etmiyordu. Geceyi orada geçirdi.

Henüz gün ağarmamışken, yiyecek bulabilmek için tekrar yola çıkmıştı. Etraftaki kar yığınlarını aşmaya çalışırken bir süre sonra birkaç adam, geniş bir araçla diğer insanların aksine rahatça yaklaşp köpeği arabanın arka kısmına yerleştirdiler. Köpek o an çok korkmuştu, kendi türünden olmayan bu canlıların, hayli gizemli bu dünyada başına ne işler açabileceğini bilmiyordu. Hayvan barınağına doğru yola koyulmuşlardı. İçeride birkaç köpek daha vardı. Köpeklerden biri ayağa kalkamıyordu, hareket edemiyordu. Diğer ikisi de sessizlik ve merak içinde salınmayı bekliyordular. Küçük binaların bir arada bulunduğu, etrafı geniş bahçelerle çevrili, şehrin kalabalığından uzak bir bölgeye geldiler. Aracın kapısı açıldı ve hayvanlar tek tek dışarı alındılar. Köpek kimseye zorluk çıkarmıyordu fakat korkuyordu. Bir adamla birlikte binalardan birine girdiler. İnce uzun tek katlı binada, uzun koridorun her iki tarafına karşılıklı kafesler sıralanmıştı. İçeride bir kadın, köpeğin çok sevimli olduğunu düşünerek onu çok kısa bir süre sevdi, başını okşadı, anlayamadığı birkaç şey mırıldandı ve kafese doğru yönlendirdi. Kafes içinde tek başınaydı; ancak komşu kafeslerde havlayan, uyuyan, çıkmaya çalışan ya da hareketsiz başka köpekler de vardı. Korkusu biraz daha azalmıştı ama burası hakkında hiçbir fikri yoktu. O günü orada geçirdi. Ertesi gün, erken saatlerde iki kişi kafesi açtı. O an çok heyecanlanmıştı. Bir kişi köpeği tutarken bir kişi de kısırlaştırma

operasyonu için gerekli maddeyi enjekte etmişti arka tarafından. Her şey çok kısa sürmüştü. Oradaki her anı korkuyla geçmişti. Ölmek, acı çekmek ve zarar görmek korkusuyla. Korktuğunda bunu en saf ve en derin şekliyle yaşırdı. Duygularını dışa vururken asla yalan söylemezdi.

Kısa süre içinde uyudu, uyandıktan sonra tekrar kafesindeydi. Karnında ağrı hissediyordu. Uyuduğu süre içerisinde aşıları yapılmış, ameliyatı tamamlanmıştı. Neler olduğunu anlamamıştı. O, bu acının insanlarla bağlantısının olup olmadığını hiçbir zaman anlayamadı. İnsanlar da en muhteşem acıları tek ses etmeden içinde hissetmenin nasıl bir şey olduğunu... Birkaç günü orada geçirdikten sonra birkaç köpekle birlikte tekrar o araca alındı ve etrafta insanların olduğu bir yerde bırakıldı. Acıkmıştı. Büyük bir alışveriş merkezinin giriş kapısından girip çıkan insan kalabalığı arasında, yine aç geziyordu. Etrafından geçen insanlar yine ne ağrılarını önemsiyordu ne de açlığını. Sürekli bir koşuturma içinde, bir şeylerin peşindeydiler ve bir köpek için oldukça kördüler. Köpeğin de bir beklentisi kalmamıştı zaten. Artık bir sahibi yoktu ve hiçbir şey eskisi gibi değildi. Kimse sahibi gibi değildi ve herkes birbirinden çok farklıydı.

Kış yerini bahara bırakmıştı. Güneş kirpiklerinde biriken karları eritmiş, geçmiş mevsimin soğuşunu adeta silip atmıştı dünya üzerinden. En sevdiği şey sabaha karşı insanların daha az olduğu kaldırımlarda uyurken güneşin tüm vücudunu ısıtmasıydı artık. Sokakların kalabalıklaşmasıyla yiyecek arayışı başlıyordu. Yol kenarında bulduğu çöpleri, sarılı olduğu poşetinden hızla sıyrarak yenilebilir durumda olanları seçip karnını doyurmuştu. Yiyecek bulamasa bile hiçbir şey yemeden birkaç gün idare edebilmeyi de öğrenmişti. Açlığı en saf ve en derin haliyle yaşıyordu. Ne bir insanın elinden yediğini alabilir ne bir yerden yiyecek çalabilirdi. Ne o, açgözlülüğü, hırsızlığı, şiddeti öğrenebilmişti ne de insanlar, paylaşmayı.

Kendisine zamanının çoğunu orada geçirebileceği bir bölge bulmuştu. Burası, insanların zamanını az geçirdiği bir parktı. Burayı pek sevmişti çünkü tıpkı sahibine benzeyen yaşlı bir adam,

bazen ona evde kendisinin yemediği yiyeceklerden getirirdi. Bir süre bu şekilde devam etti fakat aynı bölgede yaşayan diğer köpekler de yemek için rekabet halindeydi. Yalnızca en güçlü olan karnını doyurabiliyordu. Kendisine bırakılan yemeği yemesine izin vermiyorlardı. Rekabet edecek kadar güçlü değildi. Yemeği getiren adam bunu kısa sürede fark etmişti. Bir gün yaşlı adam köpeğe yavaşça yaklaşıp onu arabasına aldı. Uysal bir köpek olduğunu fark ettiğinden hiçbir çekince duymadı. Köpeğe göreyse bu ihtiyar, hem ona yaklaşıyor hem de karnını doyuruyordu. Yine de tıpkı önceden barınağa götürülürken hissettiği gibi korku ve merak içindeydi. Adam onu insanlardan uzak, dağların eteğinde bir köy evine götürmüştü. Burada yaşayan bir de kadın vardı. Köpeğe dışarıda bir yer yaptılar ve boynundan zincirle bir direğe bağladılar. Artık özgürce istediği yere gidemiyordu. Adam ona her gün yiyecek getiriyor ve her gün birlikte dağların eteğinde, doğanın içinde yürüyüşe çıkıyorlardı. Köpek mutluymuş, yeni bir sahibi vardı. Biraz kilo almıştı. Sağlıklı, genç ve çevikti.

Sahibi bir gün eline tüfeğini almış, köpekle yine bir dağ yürüyüşüne çıkmıştı. Birlikte uzun zaman geçirdikleri için köpek sahibine bir hayli alışmıştı. Direğe bağlandığı zinciri çözüldüğünde heyecanını yine en saf ve en derin haliyle yaşıyordu. Girintili çukurluklu yollarda oradan oraya koşturuyordu. Bir gün yine koşup oynarken, kendisinin durduğu yerden daha alçakta bir düzlükte sahibini yukarıdan gördü. Sahibi hiç kımıldamıyordu. Elinde tüfeğiyle tetikteydi. Köpek ne olduğunu anlamadan büyük bir gürültü duydu. Ardından, arkasından koşarak gelen yabani bir domuzun keskin dişlerini karnında hissetti. Ona doğru hızla gelen domuz, yaşlı adam tarafından vurulmuş olmalıydı. Her şey çok kısa sürede olmuştu. Ölmüş domuzla birlikte köpek de bir süre sürüklendi. Köpek hayattaydı ama çok ağır yaralanmıştı. Karnındaki organların bir kısmı dışarı çıkmış ve hasar görmüştü. Sahibi onu av köpeği olarak kullanmak istemişti fakat o bir av köpeği değildi. Yaşlı adam domuzu avlamayı başarmış fakat köpeğe de büyük zarar vermişti. Köpek olduğu yerde hareket etmeden öylece yatıyordu. Sahibi onu kucaklayıp bir hayvan hastanesine

götürdü. O süre içerisinde neler hissettiğini hiçbir hayvan sahibi anlayamaz, hiçbir yazar yazamazdı. Yaşıyordu, etrafa bakıyordu, hareketsizdi. Acil bir hasta olarak ameliyata alındı. Fakat kalbi durmuştu, nefes alamıyordu. Hekimler birkaç defa birkaç dakika için geri döndürse de monitördeki en son çizgi artık hareket etmiyordu.

Son zamanlarını mutlu geçirmişti. Onun için en mutluluk verici şey, bir insanın dostluğuydu. Onlar da düşünür, özler, korkar, acı çeker, üşür, hisseder, nefes alır, duygularını en derin ve en gerçek haliyle yaşar. İnsana ait hiçbir kötülük içermez ruhları. Bu da öyle bir köpekti işte. Sevmek konusunda asla yalan söylemedi. İnsana düşen onları görebilmek ve hissedebilmektir.